

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 187 (XXXI) — Nr. 614

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 25 iulie 2019

SUMAR

Pagina

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

- Decizia nr. 231 din 16 aprilie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 175 alin. (1) lit. c) din Codul penal, cu referire la sintagma „sau al unei persoane juridice cu capital integral (...) de stat”, raportat la art. 291 alin. (1) din Codul penal 2–5
- Decizia nr. 287 din 7 mai 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și alin. (2), coroborate cu alin. (5¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, în interpretarea dată prin Decizia nr. 23 din 26 septembrie 2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept 5–8

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

- Decizia nr. 24 din 3 iunie 2019 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)..... 9–15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 231**

din 16 aprilie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 175 alin. (1) lit. c) din Codul penal, cu referire la sintagma „sau al unei persoane juridice cu capital integral (...) de stat”, raportat la art. 291 alin. (1) din Codul penal

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 291 alin. (1) din Codul penal coroborat cu art. 175 alin. (1) lit. c) din Codul penal, excepție ridicată de Dan-Coman Șova în Dosarul nr. 526/1/2016 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.773D/2017.

2. La apelul nominal se prezintă, pentru autorul excepției, domnul avocat Corneliu Liviu Popescu, având împuternicire avocațială depusă la dosar. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul apărătorului autorului, care, în prealabil, susține că excepția de neconstituționalitate este atât admisibilă, cât și întemeiată, în limitele criticii formulate, așadar doar în ceea ce privește critica referitoare la diferența de tratament juridic penal pentru societățile cu capital de stat care nu au misiune de serviciu public și care nu gestionează proprietatea publică. Pe fondul excepției, reține că motivele de neconstituționalitate formulate pot fi grupate sub două aspecte. Pe de o parte, susține că dispozițiile criticate încalcă prevederile art. 16 și art. 44 din Constituție, sub aspectul egalei ocrotiri a proprietății private și interzicerii discriminării. Pe de altă parte, susține că se aduce atingere dispozițiilor constituționale ale art. 135. Arată că norma ce face obiectul excepției de neconstituționalitate vizează definiția traficului de influență, care poate fi realizat fie pe lângă un funcționar public, fie pe lângă altă persoană care nu este funcționar public. Diferența juridică este importantă, întrucât, dacă traficul de influență se realizează în forma tip a infracțiunii, adică pe lângă un funcționar public, limitele de pedeapsă sunt mai mari. Dacă traficul de influență se realizează pe lângă o persoană care nu este funcționar public, atunci suntem în prezența unei variante atenuate a infracțiunii și limitele de pedeapsă și termenele de prescripție a răspunderii penale sunt mai mici. Arată că definiția funcționarului public din art. 175 din Codul penal include ceea ce se critică în cauză, respectiv teza finală a alin. (1) lit. c), așadar persoana care „exercită, singură sau împreună cu alte persoane, în cadrul unei [...] persoane juridice cu capital integral sau majoritar de stat, atribuții legate de realizarea obiectului de activitate al acesteia”. Susține că este nejustificat un regim penal prin care directorii societăților comerciale cu capital de stat să fie considerați funcționari publici în sensul legii penale. Are în

vedere faptul că funcționarii publici, definiți de art. 175 din Codul penal, sub celelalte aspecte, excluzând aspectul criticat, au o rațiune perfectă, fiind vorba despre cei care exercită prerogative de putere publică în sfera puterii legiuitoare, executive, judiciare, în acest sens fiind demnitarii, persoanele care au o misiune de serviciu public, persoanele care conduc societăți comerciale unde se administrează proprietatea publică. Apreciază că norma penală instituie o discriminare între operatorii economici, prin regimul penal de protecție. Astfel, în ipoteza în care este vorba despre o societate comercială obișnuită, care nu administrează bunuri proprietate publică, care nu are o misiune de serviciu public, ci este un simplu operator privat pe o piață economică liberă, concurențială, distincția sub aspectul capitalului social — dacă respectiva societate are un capital majoritar de stat ori nu — are semnificația unei discriminări. Apreciază că regimul juridic penal nu trebuie să fie influențat de un act de drept privat, respectiv de mărirea ori majorarea capitalului social al unei societăți comerciale. Precizează că acțiunile statului la o societate comercială care nu are misiune de serviciu public sunt în domeniul privat al statului. Or, art. 44 din Constituție prevede că proprietatea privată este ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular. Sub acest aspect susține că se încalcă principiul constituțional al egalei ocrotiri a proprietății private, precum și dispozițiile constituționale privind interzicerea discriminării fără un criteriu rezonabil. În final susține că norma penală criticată aduce atingere și principiului nediscriminării operatorilor economici privați pe o piață liberă, și principiului liberei concurențe.

4. Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. În acest sens arată că sintagma „funcționari publici”, cuprinsă în art. 175 din Codul penal, are caracter autonom, diferit de definițiile ce se regăsesc în alte ramuri de drept. Înțelesul conferit sintagmei „funcționar public” este mai larg în dreptul penal comparativ cu alte ramuri de drept, având în vedere caracterul relațiilor sociale apărute prin incriminarea faptelor socialmente periculoase, faptul că exigențele de apărare a avutului și de promovare a intereselor colectivității impun o mai largă protejare prin intermediul instrumentelor penale. Arată că definiția prevăzută de art. 175 din Codul penal prezintă importanță, întrucât persoanele care au această calitate au vocația de a fi subiecți activi ai infracțiunilor reglementate în titlul V al Părții speciale din Codul penal, titlu intitulat „Infracțiuni de corupție și de serviciu”, în care se regăsește și infracțiunea prevăzută de art. 291 din Codul penal ce face obiect al criticii de neconstituționalitate. Aceste infracțiuni de serviciu sau de corupție au ca scop protejarea unui anumit tip de relații sociale; obiectul juridic al acestor infracțiuni nu constă în protecția proprietății, fie ea publică sau privată — premise de la care se pornește în formularea criticilor — astfel încât nu sunt incidente dispozițiile art. 44 și art. 135 din Constituție. Prin incriminarea acestor fapte nu se urmărește protejarea relațiilor patrimoniale, relații aferente proprietății publice ori private, ci se urmărește protejarea relațiilor sociale care fac obiectul activității funcționarilor publici, astfel încât

acestea să nu fie viciate prin fapte de corupție ori încălcări ale atribuțiilor de serviciu, astfel cum sunt ele stabilite prin acte normative primare. Prin urmare, scopul definiției din art. 175 din Codul penal nu este protejarea proprietății publice sau private, ci prevenirea săvârșirii de către persoanele care își desfășoară activitatea în cadrul persoanelor juridice enumerate de textul de lege a unor fapte de serviciu, respectiv de corupție. Referitor la încălcarea dispozițiilor art. 16 din Constituție, apreciază că persoanele juridice la care se face referire nu sunt într-o situație identică și oricine se află în ipoteza normei de incriminare poate să atragă incidența art. 291 din Codul penal. Aprecierea calității de subiect activ al acestei infracțiuni reprezintă apanajul judecătorului, căruia îi revine sarcina de a stabili dacă inculpatul întrunește sau nu condițiile art. 175 din Codul penal. Invocă, totodată, Deciziile Curții nr. 11 din 14 ianuarie 2016, respectiv nr. 546 din 13 iulie 2017.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 9 mai 2017, pronunțată în Dosarul nr. 526/1/2016, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 291 alin. (1) din Codul penal coroborat cu art. 175 alin. (1) lit. c) din Codul penal**. Excepția a fost ridicată de Dan-Coman Șova într-o cauză penală în care autorul a fost trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență, prevăzută de art. 291 din Codul penal raportat la art. 6 și art. 7 lit. a) din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 din Codul penal. În cauză, infracțiunea de trafic de influență pentru care s-a reținut vinovăția autorului excepției vizează preținse fapte săvârșite asupra directorului Societății Centrale Electrice de Termoficare Govora — S.A., societate pe acțiuni cu capital integral de stat, persoană juridică de drept privat cu scop lucrativ.

6. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia precizează că nu critică, în sine, definiția noțiunii de „funcționar public” dată de Codul penal și nici incriminarea traficului de influență, indiferent că fapta este comisă asupra unei persoane care are sau nu calitatea de funcționar public. În esență, susține că ceea ce critică, sub aspectul neconstituționalității, este faptul că, prin includerea în categoria funcționarilor publici a persoanelor care își exercită atribuțiile în cadrul „*altui operator economic sau al unei persoane juridice cu capital integral sau majoritar de stat*” se încalcă prevederile constituționale referitoare la egala protejare a proprietății private indiferent de titular, proprietatea privată a statului fiind privilegiată față de proprietatea privată a oricărui alt subiect de drept. Arată că una dintre urmările posibile ale infracțiunii de trafic de influență este o pagubă, regimul sancționator diferit în funcție de capitalul societăților având semnificația unei protecții superioare acordate proprietății private a statului față de proprietatea privată a oricărui alt subiect de drept. Reține că societățile cu capital majoritar sau integral de stat, alături de societățile cu capital minoritar de stat sau fără capital de stat sunt guvernate de Legea nr. 31/1990 și sunt persoane juridice de drept privat cu scop lucrativ, iar nu persoane juridice de drept public. A sancționa diferit fapta de trafic de influență săvârșită asupra unei persoane care își exercită atribuțiile în cadrul unei societăți comerciale cu capital integral sau majoritar de stat față de aceeași faptă săvârșită asupra unei persoane care își exercită atribuțiile în cadrul unei societăți comerciale care are capital minoritar de stat ori nu are capital de stat înseamnă o violare a principiului egalității și nediscriminării, diferența de tratament juridic între societăți comerciale — toate fiind persoane juridice de drept privat cu scop lucrativ, deci aflându-se în aceeași situație juridică — fiind complet nejustificată.

Totodată, reține că toate societățile comerciale acționează într-o economie de piață bazată pe concurență, statul fiind obligat să asigure libertatea comerțului și protecția concurenței loiale. Or, protecția diferită — printr-un regim sancționator mai aspru al tulburării activității lor — impusă, în mod neconstituțional, societăților comerciale cu capital integral sau majoritar de stat față de protecția penală stabilită pentru celelalte societăți comerciale încalcă, în mod evident, principiul constituțional al egalei protejări a proprietății private indiferent de titularul acesteia.

7. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală** apreciază, în raport cu criticile formulate de autor, că pot exista aspecte de neconstituționalitate care fac necesară examinarea pe fond a cererii de sesizare de către singura autoritate competentă.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

9. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât normele penale criticate nu încalcă prevederile constituționale invocate. În acest sens reține că valoarea protejată prin incriminarea faptei de trafic de influență o reprezintă relațiile sociale referitoare la buna desfășurare a relațiilor de serviciu, iar nu dreptul de proprietate, fiind normală diferențierea pe care o face legiuitorul sub aspectul pragului de pedeapsă între prejudicierea bunei desfășurări a unei unități private și cea a unei unități cu capital integral sau majoritar de stat. Baniile sau foloasele necuvenite, care sunt supuse confiscării, nu constituie obiectul material al infracțiunii, ci constituie bunuri dobândite prin săvârșirea acesteia. Rațiunea definirii funcționarului public prin raportare la persoanele enumerate la art. 175 alin. (1) lit. c) din Codul penal nu are în vedere, așadar, existența unui tratament diferentiat față de titularii dreptului de proprietate privată, ci comportamentul culpabil al unor persoane care exercită atribuții legate de realizarea obiectului de activitate în cadrul regiilor autonome, operatorilor economici sau al altor persoane juridice cu capital integral sau majoritar de stat.

10. **Avocatul Poporului** precizează, referitor la dispozițiile art. 291 alin. (1) din Codul penal, că punctul său de vedere, exprimat în sensul constituționalității acestor prevederi, a fost transmis în dosarele Curții Constituționale nr. 1.723D/2015 și nr. 1.737D/2016, fiind reținut în Decizia Curții nr. 489 din 30 iunie 2016. Totodată, cu privire la dispozițiile art. 175 alin. (1) lit. c) din Codul penal, arată că a transmis punctul său de vedere în dosarele Curții nr. 1.612D/2017, nr. 280D/2015 și nr. 1.014D/2015. Menționează că își menține punctul de vedere exprimat anterior.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile apărătorului autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, dispozițiile art. 291

alin. (1) din Codul penal coroborat cu art. 175 alin. (1) lit. c) din Codul penal. Prin notele scrise, autorul excepției invocă neconstituționalitatea dispozițiilor art. 291 alin. (1) din Codul penal coroborat cu art. 175 alin. (1) lit. c) din Codul penal — sintagma „*al altui operator economic sau al unei persoane juridice cu capital integral sau majoritar de stat*”. Față de motivele de neconstituționalitate formulate și având în vedere cauza în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 175 alin. (1) lit. c) din Codul penal, cu referire la sintagma „*sau al unei persoane juridice cu capital integral (...) de stat*”, raportat la art. 291 alin. (1) din Codul penal. Dispozițiile criticate au următorul cuprins:

— Art. 175 alin. (1) lit. c) din Codul penal: „*Funcționar public, în sensul legii penale, este persoana care, cu titlu permanent sau temporar, cu sau fără o remunerație: [...] c) exercită, singură sau împreună cu alte persoane, în cadrul (...) unei persoane juridice cu capital integral (...) de stat, atribuții legate de realizarea obiectului de activitate al acesteia.*”

— Art. 291 alin. (1) din Codul penal: „*Pretinderea, primirea ori acceptarea promisiunii de bani sau alte foloase, direct sau indirect, pentru sine sau pentru altul, săvârșită de către o persoană care are influență sau lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar public și care promite că îl va determina pe acesta să îndeplinească, să nu îndeplinească, să urgenteze ori să întârzie îndeplinirea unui act ce intră în îndatoririle sale de serviciu sau să îndeplinească un act contrar acestor îndatoriri, se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani.*”

14. Autorul excepției susține că normele penale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 44 alin. (2) teza întâi potrivit căruia proprietatea privată este garantată și ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular, și art. 135 alin. (1) potrivit căruia economia României este economie de piață, bazată pe libera inițiativă și concurență, și alin. (2).

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 175 alin. (1) lit. c) din Codul penal au mai fost supuse controlului de constituționalitate, fiind analizate motive identice celor dezvoltate în prezenta cauză, excepția de neconstituționalitate cu un atare obiect fiind respinsă ca neîntemeiată prin Decizia nr. 11 din 14 ianuarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 245 din 1 aprilie 2016. În paragrafele 16—22 ale deciziei precitate, Curtea a reținut că definițiile prevăzute la art. 175 din Codul penal prezintă importanță sub aspectul faptului că funcționarii publici în sensul legii penale sunt potențiali subiecți activi ai infracțiunilor reglementate în cuprinsul titlului V — „*Infracțiuni de corupție și de serviciu*” al Părții speciale a Codului penal, în cazul cărora ipoteza normei de incriminare prevede în mod expres această calitate. Din această subcategorie fac parte infracțiunile de luare de mită (art. 289), delapidare (art. 295), abuz în serviciu (art. 297), neglijență în serviciu (art. 298), folosirea abuzivă a funcției în scop sexual (art. 299), uzurparea funcției (art. 300), conflictul de interese (art. 301), violarea secretului corespondenței [în varianta agravată, prevăzută la art. 302 alin. (3)] și divulgarea informațiilor secrete de serviciu sau nepublice (art. 304). Infracțiunile enumerate fac parte din categoria infracțiunilor de corupție și de serviciu. Așa fiind, obiectul juridic al acestor infracțiuni vizează relațiile sociale ce se formează în legătură cu activitățile profesionale ale funcționarilor publici, relații sociale ce sunt incompatibile cu săvârșirea de către aceștia a faptelor incriminate prin dispozițiile legale anterior enumerate.

16. Curtea a reținut, totodată, că obiectul juridic al infracțiunilor analizate nu constă în protecția penală a relațiilor sociale referitoare la proprietate, premisă de la care, în mod greșit, pleacă și autorul excepției din prezenta cauză în

formularea criticii de neconstituționalitate atunci când face trimitere la regimul juridic reglementat, prin textul criticat, în favoarea proprietății private a statului prin raportare la cel al proprietății private aparținând persoanelor juridice de drept privat. Această subcategorie de infracțiuni de corupție și de serviciu a fost reglementată de legiuitor în considerarea importanței relațiilor sociale referitoare la buna desfășurare a activității de serviciu a funcționarilor publici, definiți la art. 175 din Codul penal, activitate care nu se poate realiza în condițiile îndeplinirii de către aceștia a unor acte cu încălcarea principiilor imparțialității, integrității, transparenței deciziei și supremației interesului public în exercitarea demnităților și funcțiilor publice.

17. Având în vedere cele arătate, Curtea a reținut că nici scopul și nici efectul dispozițiilor art. 175 alin. (1) lit. c) din Codul penal nu sunt de ocrotire a relațiilor sociale din domeniul patrimonial, ci de prevenire a săvârșirii de către persoanele care își desfășoară activitatea în cadrul persoanelor juridice enumerate în cuprinsul acestuia a faptelor prevăzute în cuprinsul normelor legale ce incriminează infracțiunile de corupție sau de serviciu al căror subiect activ are calitatea de funcționar public în sensul legii penale. Astfel, legiuitorul a avut în vedere, prin delimitarea sferei funcționarilor publici, nu ocrotirea superioară a unei anumite forme de proprietate privată, ci amplitudinea socială a activității pe care aceștia o desfășoară, utilizând mijloace penale în funcție de aceste criterii. În acest sens este primordial interesul general al societății, interes care se circumscrie în mod evident domeniilor în care statul exercită prerogative de orice natură, în speță fiind vorba despre calitatea acestuia de acționar, majoritar sau exclusiv, în cadrul regiilor autonome, al unor operatori economici sau al altor persoane juridice. În același sens, prin Decizia nr. 603 din 6 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 845 din 13 noiembrie 2015 (paragraful 32), Curtea a reținut că reglementarea ca subiect activ al infracțiunii de conflict de interese a unor persoane private, prin dispozițiile art. 308 din Codul penal, este excesivă, întrucât are loc o extindere nepermisă a forței de constrângere a statului, prin utilizarea mijloacelor penale asupra libertății de acțiune a persoanelor, circumscrisă în cauză dreptului la muncă și libertății economice, fără să existe o justificare criminologică în acest sens.

18. Pentru aceste motive Curtea a constatat că nu poate fi susținută încălcarea, prin textul criticat, a prevederilor art. 44 alin. (2) din Constituție, sub forma asigurării de către legiuitor a unei protecții juridice sporite proprietății private a statului, aparținând persoanelor juridice prevăzute la art. 175 alin. (1) lit. c) din Codul penal, în raport cu cea reglementată în favoarea persoanelor juridice cu capital majoritar sau integral privat. Pentru aceleași considerente nu se poate reține nici încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 135 alin. (1) și alin. (2).

19. De asemenea, Curtea a constatat că nu poate fi reținută nici încălcarea, prin prevederile art. 175 alin. (1) lit. c) din Codul penal, a dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție referitoare la egalitatea în drepturi. Cu privire la acestea, Curtea Constituțională a stabilit, prin jurisprudența sa, că discriminarea presupune acordarea unui regim juridic diferit unor persoane aflate în situații identice. Însă, din punctul de vedere al importanței sociale a activităților desfășurate de către persoanele angajate în cadrul persoanelor juridice enumerate la art. 175 alin. (1) lit. c) din Codul penal, precum și al importanței sociale a obiectului de activitate al acestora — aspecte avute în vedere de legiuitor în reglementarea diferitelor categorii de funcționari publici în sensul legii penale, precum și a infracțiunilor de corupție sau de serviciu ce au ca subiect activ persoane având această calitate —, acestea nu se află în situații juridice identice cu persoanele fizice care își desfășoară activitatea în cadrul persoanei juridice cu capital majoritar sau integral privat.

20. Referitor la pretinsa încălcare, prin dispozițiile art. 175 alin. (1) lit. c) din Codul penal, a prevederilor art. 41 alin. (1) din Constituție, Curtea a reținut că acestea din urmă asigură libera alegere a meseriei, a ocupației și a locului de muncă, precum și libera opțiune a oricărei persoane de a munci sau de a nu desfășura nicio formă de muncă. Or, prevederile art. 175 alin. (1) lit. c) din Codul penal nu îngrădesc drepturile anterior enumerate, ci includ în categoria funcționarilor publici în sensul legii penale persoanele care îndeplinesc condițiile prevăzute în cuprinsul acestei norme, arătând,

în acest fel, importanța pe care legiuitorul o atribuie activităților pe care aceștia le desfășoară. Prin urmare, Curtea nu a reținut încălcarea, prin textul criticat, a prevederilor art. 41 alin. (1) din Legea fundamentală.

21. Întrucât până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția și considerentele deciziei precitate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

22. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Dan-Coman Șova în Dosarul nr. 526/1/2016 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și constată că dispozițiile art. 175 alin. (1) lit. c) din Codul penal, cu referire la sintagma „sau al unei persoane juridice cu capital integral (...) de stat”, raportat la art. 291 alin. (1) din Codul penal, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 16 aprilie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 287

din 7 mai 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și alin. (2), coroborate cu alin. (5¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, în interpretarea dată prin Decizia nr. 23 din 26 septembrie 2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept

Valer Dorneanu	— președinte
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (1) și alin. (2), coroborate cu alin. (5¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, în interpretarea dată prin Decizia nr. 23 din 26 septembrie 2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru

dezlegarea unor chestiuni de drept, excepție ridicată de Sindicatul Cadastru și Publicitate Imobiliară Ilfov, în numele membrilor săi, în Dosarul nr. 41.740/3/2016 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.616D/2017.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, în principal, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate, deoarece se tinde la modificarea textelor de lege criticate. În subsidiar, solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, nefiind încălcate dispozițiile invocate din Constituție, sens în care invocă jurisprudența Curții Constituționale, în special Decizia nr. 242 din 19 aprilie 2016, precum și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 23 martie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 41.740/3/2016, **Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (1) și alin. (2), coroborate cu alin. (5¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014, în interpretarea dată prin Decizia nr. 23 din 26 septembrie 2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de reclamantul Sindicatul Cadastru și Publicitate Imobiliară Ilfov, în numele membrilor săi, în cadrul soluționării acțiunii având ca obiect drepturi bănești.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate, astfel cum au fost interpretate prin Decizia nr. 23 din 26 septembrie 2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, sunt neconstituționale, în măsura în care prevăd doar pentru personalul din sectorul bugetar menționat la art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea-cadru nr. 284/2010 și cel din cadrul Consiliului Concurenței (care beneficiază de un quantum al salariilor de bază și al sporurilor mai mici decât cele stabilite la nivel maxim în cadrul aceleiași instituții sau autorități publice, pentru fiecare funcție/grad/treaptă și gradație) că salarizarea se va face la nivel maxim, dacă își desfășoară activitatea în aceleași condiții, iar nu și pentru celelalte categorii de salariați din sistemul bugetar, astfel cum sunt reglementate de art. 2 alin. (1) din Legea-cadru nr. 284/2010. În acest sens se susține că textele de lege criticate sunt neconstituționale, în măsura în care instituie un regim diferențiat, discriminatoriu la nivelul personalului din sistemul bugetar, pentru care, pe de-o parte, se prevede plafonarea remunerației la nivelul lunii decembrie 2014, pentru anul 2015, iar, pe de altă parte, legiuitorul înțelege să înlăture disfuncționalitățile legate de nivelurile de salarizare diferită, între persoane care au aceeași funcție și își desfășoară activitatea în aceleași condiții, doar pentru personalul din cadrul Parlamentului și din celelalte instituții și autorități publice, salarizat la același nivel, precum și pentru personalul din cadrul Curții de Conturi și al Consiliului Concurenței. În interpretarea legii, Înalta Curte de Casație și Justiție a decis că expresia „salarizat la același nivel” se referă la întregul personal din sistemul bugetar prevăzut la art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea-cadru nr. 284/2010, adică la „personalul din autorități și instituții publice, respectiv Parlamentul, Administrația Prezidențială, autoritatea judecătorească, Guvernul, ministerele, celelalte organe de specialitate ale administrației publice centrale, autorități ale administrației publice locale, alte autorități publice, autorități administrative autonome, precum și instituțiile din subordinea acestora, finanțate integral din bugetul de stat, bugetele locale, bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetele fondurilor speciale”.

6. Se susține că textele de lege criticate reglementează un tratament diferențiat, discriminatoriu pentru persoane aflate în situații similare, fără nicio justificare rezonabilă și obiectivă. Legiuitorul ignoră propriul său principiu de salarizare unitară și instituie o diferențiere în înlăturarea unor deficiențe de salarizare, prevăzând această înlăturare doar pentru personalul de la art. 2 alin. (1) lit. a) și pentru salariații din cadrul Curții de Conturi și al Consiliului Concurenței. Așadar, statul recunoaște existența inechităților în salarizare, însă remediarea este doar parțială, pentru unele categorii de personal. Or, această limitare nu este una rezonabilă și obiectivă, în sensul jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului și a Curții Constituționale.

Se arată că membrii sindicatului — autor al excepției de neconstituționalitate — sunt salariați ai Oficiului de Cadastru și Publicitate Imobiliară Ilfov și ai Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară, instituții care fac parte din categoriile enumerate de art. 2 alin. (1) lit. b) din Legea-cadru nr. 284/2010. Cu toate acestea, acești salariați bugetari nu pot beneficia de prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 83/2014, astfel cum au fost completate și modificate prin Legea nr. 71/2015, deoarece legiuitorul a instituit un regim preferențial pentru anumite categorii de personal bugetar, fără să aibă vreo justificare rezonabilă, în condițiile în care chiar Legea-cadru nr. 284/2010 instituie un cadru unitar cu privire la drepturile general aplicabile.

7. De asemenea, se susține că textele de lege criticate sunt neconstituționale prin raportare la art. 41 alin. (2) din Constituție, coroborat cu art. 4 din Carta Socială Fundamentală, privind dreptul la protecție socială, în componenta sa legată de salarizare, întrucât legiuitorul înlătură inechitatea diferențelor de salarizare doar pentru unii salariați, deși inechitatea este întâlnită la nivelul întregului personal bugetar ce intră sub incidența Legii-cadru nr. 284/2010, încalcând astfel principiul fundamental „la muncă egală, salariu egal”.

8. **Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale** și-a exprimat opinia în sensul că „autoritățile statului dispun de o largă marjă de apreciere pentru reglementarea politicilor lor sociale, dată fiind cunoașterea directă a propriei societăți și a nevoilor sale, astfel încât autoritățile naționale sunt în principiu bine plasate, pentru a alege mijloacele cele mai adecvate în atingerea scopului stabilirii unui echilibru între cheltuielile publice, iar Curtea Europeană a Drepturilor Omului trebuie să respecte alegerea lor, cu excepția cazului în care aceste mijloace încalcă principiul nediscriminării între persoane aflate în situații similare”.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care se redau considerentele Deciziei nr. 242 din 19 aprilie 2016.

11. **Avocatul Poporului** precizează că își menține punctul de vedere, astfel cum a fost reținut în Decizia nr. 242 din 19 aprilie 2016, în sensul constituționalității dispozițiilor de lege criticate.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 1 alin. (1) și alin. (2), coroborate cu alin. (5¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 925 din 18 decembrie 2014, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 233 din 6 aprilie 2015, în interpretarea dată prin Decizia nr. 23 din

26 septembrie 2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, dispoziții care au următorul cuprins:

— Art. 1 alin. (1): „În anul 2015, cuantumul brut al salariilor de bază/soldelor funcției de bază/salariilor funcției de bază/indemnizațiilor de încadrare de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice se menține la același nivel cu cel ce se acordă pentru luna decembrie 2014 în măsura în care personalul își desfășoară activitatea în aceleași condiții și nu se aplică valoarea de referință și coeficientii de ierarhizare corespunzători claselor de salarizare prevăzuți în anexele la Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările ulterioare.”;

— Art. 1 alin. (2): „În anul 2015, cuantumul sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul brut, solda lunară brută/salariul lunar brut, indemnizația brută de încadrare se menține la același nivel cu cel ce se acordă personalului plătit din fonduri publice pentru luna decembrie 2014, în măsura în care personalul își desfășoară activitatea în aceleași condiții.”;

— Art. 1 alin. (51): „Prin excepție de la prevederile alin. (1) și (2), personalul din aparatul de lucru al Parlamentului și din celelalte instituții și autorități publice, salarizat la același nivel, precum și personalul din cadrul Consiliului Concurenței și al Curții de Conturi, inclusiv personalul prevăzut la art. 5 din aceste instituții, care beneficiază de un cuantum al salariilor de bază și al sporurilor mai mici decât cele stabilite la nivel maxim în cadrul aceleiași instituții sau autorități publice pentru fiecare funcție/grad/treaptă și gradație, va fi salarizat la nivelul maxim dacă își desfășoară activitatea în aceleași condiții.”

15. Curtea constată că, în prezent, dispozițiile de lege criticate și-au încetat aplicarea. Cu toate acestea, având în vedere cele reținute prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, potrivit căroră „sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare”, precum și faptul că dispozițiile de lege criticate sunt aplicabile în cauza în care a fost ridicată excepția de neconstituționalitate, se va analiza constituționalitatea textelor de lege cu care Curtea a fost sesizată.

16. Prin Decizia nr. 23 din 26 septembrie 2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept s-au stabilit următoarele: „În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. (51) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare, sintagma «salarizat la același nivel» are în vedere personalul din cadrul aparatului de lucru al Parlamentului, personalul din cadrul Consiliului Concurenței, al Curții de Conturi, precum și din cadrul celorlalte autorități și instituții publice enumerate de art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare; nivelul de salarizare ce va fi avut în vedere în interpretarea și aplicarea aceleiași norme este cel determinat prin aplicarea prevederilor art. 1 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare, în cadrul aceleiași autorități sau instituții publice.”

17. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale

cuprinse în art. 16 alin. (1) privind principiul egalității în fața legii, art. 41 alin. (2) privind dreptul salariaților la măsuri de protecție socială, precum și ale art. 6 privind dreptul la un proces echitabil, din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

18. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, din analiza actelor dosarului, reiese că membrii sindicatului — autor al excepției de neconstituționalitate — sunt salariați ai Oficiului de Cadastru și Publicitate Imobiliară Ilfov și ai Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară, instituții care fac parte din categoriile enumerate de art. 2 alin. (1) lit. b) din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 877 din 28 decembrie 2010 (abrogată prin Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice). Potrivit art. 2 alin. (1) din Legea-cadru nr. 284/2010, „Dispozițiile prezentei legi se aplică:

a) personalului din autorități și instituții publice, respectiv Parlamentul, Administrația Prezidențială, autoritatea judecătorească, Guvernul, ministerele, celelalte organe de specialitate ale administrației publice centrale, autorități ale administrației publice locale, alte autorități publice, autorități administrative autonome, precum și instituțiile din subordinea acestora, finanțate integral din bugetul de stat, bugetele locale, bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetele fondurilor speciale;

b) personalului din autorități și instituții publice finanțate din venituri proprii și subvenții acordate de la bugetul de stat, bugetele locale, bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetele fondurilor speciale;

c) personalului din autoritățile și instituțiile publice finanțate integral din venituri proprii;

d) persoanelor care sunt conducători ai unor instituții publice în temeiul unui contract, altul decât contractul individual de muncă.”

19. Curtea reține că, potrivit dispozițiilor criticate din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014, în anul 2015, cuantumul brut al salariilor de bază, al sporurilor, al indemnizațiilor, al compensațiilor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice se menține la același nivel cu cel ce se acordă pentru luna decembrie 2014, însă, prin excepție, personalul din aparatul de lucru al Parlamentului și din celelalte instituții și autorități publice, salarizat la același nivel, precum și personalul din cadrul Consiliului Concurenței și al Curții de Conturi va fi salarizat la nivelul maxim, dacă își desfășoară activitatea în aceleași condiții. Interpretând aceste dispoziții de lege, prin Decizia nr. 23 din 26 septembrie 2016, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a stabilit că sintagma „salarizat la același nivel” are în vedere personalul din cadrul aparatului de lucru al Parlamentului, personalul din cadrul Consiliului Concurenței, al Curții de Conturi, „precum și din cadrul celorlalte autorități și instituții publice enumerate de art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea-cadru nr. 284/2010” și că nivelul de salarizare ce va fi avut în vedere în interpretarea și aplicarea aceleiași norme este cel determinat prin aplicarea prevederilor art. 1 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014, în cadrul aceleiași autorități sau instituții publice.

20. Autorul excepției este nemulțumit, în esență, de pretinsa discriminare generată de dispozițiile de lege criticate, în interpretarea dată de Înalta Curte de Casație și Justiție, prin Decizia nr. 23 din 26 septembrie 2016, deoarece, în opinia sa, întregul personal prevăzut la art. 2 alin. (1) din Legea-cadru nr. 284/2010 trebuie să beneficieze de salarizarea la nivelul maxim, iar nu numai personalul prevăzut la art. 2 alin. (1) lit. a)

din Legea-cadru nr. 284/2010, așa cum a stabilit instanța supremă.

21. Cu privire la aceste critici, Curtea reține că, ulterior sesizării sale, prin Decizia nr. 54 din 3 iulie 2017, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a stabilit că, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. (5¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014, sintagma „salarizat la același nivel” are în vedere „și personalul din cadrul autorităților și instituțiilor publice prevăzute la art. 2 alin. (1) lit. b) din Legea-cadru nr. 284/2010”. În motivarea acestei decizii, instanța supremă a reținut, la paragrafele 76 și 77, că, prin Decizia nr. 23 din 26 septembrie 2016, interpretarea textului s-a făcut numai prin raportare la dispozițiile art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea-cadru nr. 284/2010, în raport cu limitele investiției.

22. La paragrafele 80 și 81 ale acestei decizii, Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit că „Dacă art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea-cadru nr. 284/2010 se referă la autorități și instituții publice finanțate integral din bugetul de stat, bugetele locale, bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetele fondurilor speciale, art. 2 alin. (1) lit. b) din aceeași lege-cadru vizează autorități și instituții publice finanțate din venituri proprii și subvenții acordate de la bugetul de stat, bugetele locale, bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetele fondurilor speciale”. Faptul că autoritatea sau instituția publică este finanțată din venituri proprii sau subvenții presupune tot utilizarea fondurilor publice, având în vedere că, potrivit dispozițiilor art. 1 alin. (1) și alin. (2) lit. f) coroborate cu cele ale art. 2 alin. (1) pct. 27 și 30 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare, asemenea fonduri sunt și cele destinate instituțiilor publice finanțate integral sau parțial din bugetul de stat, bugetul asigurărilor sociale de stat și bugetul fondurilor speciale. De aceea, instanța supremă a reținut, la paragraful 83 al acestei decizii, că se poate considera că „interpretarea corectă a prevederilor art. 1 alin. (5¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 este aceea că ele se aplică tuturor funcționarilor publici plătiți din fonduri publice”, astfel cum acestea sunt definite de Legea nr. 500/2002 privind finanțele

publice, cu modificările și completările ulterioare, adică indiferent de sursa de finanțare a autorității sau instituției publice, fiind astfel aplicabile și personalului din instituțiile și autoritățile publice prevăzute la art. 2 alin. (1) lit. b) din Legea-cadru nr. 284/2010.

23. Având în vedere acestea, Curtea constată că, prin Decizia nr. 54 din 3 iulie 2017, instanța supremă a interpretat textele de lege criticate pe calea excepției de neconstituționalitate, în sensul dorit de autorul excepției din prezenta cauză. Având în vedere că Decizia nr. 54 din 3 iulie 2017 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 747 din 18 septembrie 2017, deci ulterior sesizării Curții Constituționale cu prezenta excepție de neconstituționalitate, însă înainte de soluționarea definitivă a fondului cauzei (instanța suspendând judecarea cauzei până la soluționarea excepției de neconstituționalitate), hotărârea prealabilă dată în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. (5¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 este aplicabilă cauzei în care s-a ridicat prezenta excepție.

24. Așadar, ținând cont de faptul că, pe de o parte, potrivit art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă, dezlegarea dată chestiunilor de drept este obligatorie pentru instanța care a solicitat dezlegarea de la data pronunțării deciziei, iar pentru celelalte instanțe, de la data publicării deciziei în Monitorul Oficial al României, Partea I, deci se aplică *erga omnes*, iar critica autorului a fost soluționată prin hotărârea prealabilă, în sensul dorit de acesta, și, pe de altă parte, că excepția de neconstituționalitate a vizat o problemă de interpretare și aplicare a legii, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă (a se vedea în acest sens deciziile Curții Constituționale nr. 721 din 21 noiembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 140 din 14 februarie 2018, și nr. 661 din 30 octombrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 56 din 22 ianuarie 2019).

25. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și alin. (2), coroborate cu alin. (5¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, în interpretarea dată prin Decizia nr. 23 din 26 septembrie 2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, excepție ridicată de Sindicatul Cadastru și Publicitate Imobiliară Ilfov, în numele membrilor săi, în Dosarul nr. 41.740/3/2016 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 7 mai 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 24

din 3 iunie 2019

Dosar nr. 40/1/2019

Gabriela Elena Bogasiu	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Laura-Mihaela Ivanovici Valentina Vrabie	— președintele Secției I civile — pentru președintele Secției a II-a civile
Corina-Alina Corbu	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Cristina Petronela Văleanu Lavinia Dascălu	— judecător la Secția I civilă — judecător la Secția I civilă
Beatrice Ioana Nestor Simona Lala Cristescu Lavinia Curelea	— judecător la Secția I civilă — judecător la Secția I civilă — judecător la Secția I civilă
Carmen Trănica Teau	— judecător la Secția a II-a civilă
Ruxandra Monica Duță	— judecător la Secția a II-a civilă
Veronica Magdalena Dănăilă	— judecător la Secția a II-a civilă
Mărioara Isailă	— judecător la Secția a II-a civilă
Petronela Iulia Nițu	— judecător la Secția a II-a civilă
Florentina Dinu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Luiza Maria Păun	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Cezar Hîncu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Carmen Maria Ilie	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Adriana Elena Gherasim	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, investit cu soluționarea Dosarului nr. 40/1/2019, a fost constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 27⁵ alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul*).

Ședința este prezidată de doamna judecător Gabriela Elena Bogasiu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

La ședința de judecată participă doamna Elena Adriana Stamatescu, magistrat-asistent, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulament.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel Craiova — Secția I civilă, în Dosarul nr. 10.382/63/2017, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei probleme de drept: „*aplicabilitatea dispozițiilor art. 107 alin. (3) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, cu modificările și completările ulterioare, teza referitoare la recalcularea pensiei prin adăugarea veniturilor, în ceea ce privește pensiile de serviciu ale magistraților nepuse în plată*”.

Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar a fost depus suplimentul de raport întocmit de judecătorii-raportori, ce a fost comunicat părților, conform dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă; părțile nu au depus puncte de vedere asupra chestiunii de drept. De asemenea, referă asupra faptului că au fost transmise de către instanțele naționale hotărârile judecătorești relevante ce au fost identificate, precum și opiniile teoretice exprimate de judecători, iar Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că nu se verifică, în prezent, practica judiciară în vederea promovării unui recurs în interesul legii în problema de drept ce formează obiectul sesizării.

În urma deliberărilor, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

1. Curtea de Apel Craiova — Secția I civilă a dispus, prin Încheierea din 11 decembrie 2018, în Dosarul nr. 10.382/63/2017, aflat pe rolul acestei instanțe, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept amintite.

2. Sesizarea a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la 3 ianuarie 2019, cu nr. 40/1/2019.

II. Norma de drept intern ce formează obiectul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la pronunțarea unei hotărâri prealabile

3. *Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, cu modificările și completările ulterioare*

Art. 107. — „(...) (3) Pensia poate fi recalculată prin adăugarea veniturilor și/sau a stagiilor de cotizare, perioadelor asimilate stagiilor de cotizare prevăzute de lege și prin valorificarea altor documente de natură să conducă la modificarea drepturilor de pensie, nevalorificate la stabilirea acesteia.”

4. *Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare*

Art. 82. — „(1) Judecătorii, procurorii, magistrații-asistenți de la Înalta Curte de Casație și Justiție, magistrații-asistenți de la Curtea Constituțională și personalul de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor, precum și foștii judecători și procurori financiari și consilierii de conturi de la secția jurisdicțională care au exercitat aceste funcții la Curtea de Conturi, cu o vechime de cel puțin 25 de ani în funcția de judecător ori procuror, magistrat-asistent sau personal de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor, precum și în funcția de judecător ori procuror financiar sau consilier de conturi de la secția jurisdicțională a Curții de Conturi se pot pensiona la cerere și pot beneficia, la împlinirea vârstei de 60 de ani, de pensie de serviciu, în cuantum de 80% din baza de calcul reprezentată de indemnizația de încadrare brută lunară sau de salariul de bază brut lunar, după caz, și sporurile avute în ultima lună de activitate înainte de data pensionării.

(2) Judecătorii, procurorii, magistrații-asistenți de la Înalta Curte de Casație și Justiție și de la Curtea Constituțională, personalul de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor, precum și foștii judecători și procurori financiari și consilierii de conturi de la secția jurisdicțională care au exercitat aceste funcții la Curtea de Conturi se pot pensiona la cerere, înainte de împlinirea vârstei de 60 de ani, și beneficiază de pensia prevăzută la alin. (1), dacă au o vechime de cel puțin 25 de ani numai în funcția de judecător, procuror, magistrat-asistent la Înalta Curte de Casație și Justiție și de la Curtea Constituțională sau personal de specialitate juridică asimilat judecătorilor, precum și în funcția de judecător la Curtea Constituțională, judecător ori procuror financiar sau consilier de conturi de la secția jurisdicțională a Curții de Conturi. La calcularea acestei vechimi se iau în considerare și perioadele în care judecătorul, procurorul, magistratul-asistent sau personalul de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor, precum și judecătorul de la Curtea Constituțională, judecătorul, procurorul financiar și consilierul de conturi la secția jurisdicțională a Curții de Conturi a exercitat profesia de avocat, personal de specialitate juridică în fostele arbitraje de stat, consilier juridic sau jurisconsult. (...)”

5. *Normele metodologice de aplicare a prevederilor Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, și ale Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, referitoare la pensiile de serviciu și la acordarea indemnizațiilor pentru creșterea copilului în vârstă de până la 2 ani, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.275/2005*

Art. 23. — „Recalcularea pensiilor de serviciu în condițiile art. 95 și 169 din Legea nr. 19/2000, cu modificările și completările ulterioare, se face la cererea persoanei îndreptățite.”

6. *Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, cu modificările și completările ulterioare*

Art. 95. — „(1) Beneficiarii pensiei pentru limită de vârstă pot solicita recalcularea pensiei după realizarea fiecărui stagi de cotizare de minimum 12 luni. (declarat neconstituțional prin Decizia Curții Constituționale nr. 264 din 20 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 283 din 27 aprilie 2007)

(2) Cererea de recalculare a pensiei urmează aceleași reguli procedurale privind soluționarea și contestarea, prevăzute pentru cererea de pensionare.

(3) Pensia recalculează se acordă începând cu luna următoare celei în care s-a depus cererea de recalculare.”

Art. 169. — „(1) Pensia poate fi recalculează prin adăugarea stagiilor de cotizare nevalorificate la stabilirea acesteia.

(1) Recalcularea, la cerere, prin adăugarea stagiului de cotizare asimilat prevăzut la art. 38 alin. (1) lit. b) se face și în cazul pensiilor stabilite anterior datei de 1 aprilie 2001.

(2) Cererea de recalculare a pensiei urmează aceleași reguli procedurale privind soluționarea și contestarea, prevăzute pentru cererea de pensionare.

(3) Pensia recalculează se acordă începând cu luna următoare celei în care s-a depus cererea de recalculare.”

III. **Expunerea succintă a procesului**

7. Prin Cererea înregistrată la Casa Județeană de Pensii Dolj cu nr. xxxxx din 11 aprilie 2017, contestatoarea X a solicitat recalcularea pensiei de serviciu stabilite prin Decizia nr. xxxxxx din 19 octombrie 2009 și recalculate prin Decizia nr. xxxxx din 21 iulie 2010, anexând în acest sens adeverința emisă de Curtea de Apel Craiova în care se precizau vechimea în magistratură la data de 1 aprilie 2017 și venitul brut.

8. Prin Decizia nr. xxxxx din 25 mai 2017, emisă de Casa Județeană de Pensii Dolj, au fost recalculate drepturile de pensie de serviciu ale reclamantei, dar numai prin adăugarea vechimii în magistratură ce rezulta din adeverința anexată cererii de recalculare, nu și având în vedere venitul brut menționat.

9. La 8 august 2017, contestatoarea X a chemat în judecată pe intimatele Casa Județeană de Pensii Dolj și Casa Națională de Pensii — Comisia de soluționare a contestațiilor, solicitând instanței ca prin sentința pe care o va pronunța să dispună anularea Deciziei nr. xxxxxx din 25 mai 2017, emisă de intimata Casa Județeană de Pensii Dolj, și stabilirea pensiei convenite în mod legal, conform dispozițiilor art. 82 alin. (1) și (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare (denumită în continuare *Legea nr. 303/2004*). Contestatoarea a susținut că, prin decizia contestată, intimata i-a calculat pensia de serviciu prin luarea în considerare a venitului salarial realizat în luna iunie 2010, avut în vedere la emiterea primei decizii de pensie, modificându-se doar procentul convenit în raport cu vechimea în magistratură la zi. Conform susținerilor contestatoarei, care are funcția de judecător la Curtea de Apel Craiova, la stabilirea pensiei de serviciu trebuia avut în vedere art. 82 din Legea nr. 303/2004, care prevede că baza de calcul al pensiei de serviciu pentru magistrați este reprezentată de indemnizația de încadrare brută lunară și sporurile obținute în ultima lună înainte de data pensionării. Contestatoarea a mai susținut că decizia de pensionare emisă în anul 2010 nu a fost pusă niciodată în plată. Prin urmare, în mod nelegal intimata Casa Județeană de Pensii Dolj a avut în vedere veniturile din luna iunie 2010.

10. La 23 ianuarie 2018 s-a depus la dosar Hotărârea nr. xxxxx din 15 ianuarie 2018, emisă de Casa Națională de Pensii — Comisia de soluționare a contestațiilor.

11. Prin Sentința civilă nr. 2.997 din 6 iulie 2018, pronunțată de Tribunalul Dolj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale, s-a admis contestația formulată, a fost anulată Decizia de pensie nr. xxxxx din 25 mai 2017, emisă de intimata Casa Județeană de Pensii Dolj, și Hotărârea nr. xxxxx din 15 ianuarie 2018, emisă de intimata Casa Națională de Pensii — Comisia de soluționare a contestațiilor, fiind obligată intimata Casa Județeană de Pensii Dolj să emită o decizie de pensie cu aplicarea dispozițiilor art. 82 alin. (1) și (2) din Legea nr. 303/2004.

12. Pentru a hotărî astfel tribunalul a reținut că, în speță, contestatoarea a îndeplinit funcția de magistrat la Curtea de Apel Craiova, că prin Decizia de pensie nr. xxxxxx din 21 mai 2010, în baza Legii nr. 303/2004, acesteia i-a fost stabilită o pensie de serviciu, însă decizia de pensie nu a fost pusă în plată, contestatoarea continuând să își desfășoare activitatea

de magistrat. În lipsa decretului de eliberare din funcția de magistrat, decizia de pensie nu a produs efecte juridice.

13. Prin urmare, în mod nelegal intimetele au aplicat și interpretat prevederile art. 23 din Normele metodologice de aplicare a prevederilor Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, și ale Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, referitoare la pensiile de serviciu și la acordarea indemnizațiilor pentru creșterea copilului în vârstă de până la 2 ani, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.275/2005 (denumite în continuare *Normele metodologice de aplicare a prevederilor Legii nr. 303/2004*), text de lege din care rezultă că recalcularea vizează pensiile de serviciu, însă dobândirea acestei categorii de pensie intervine doar în momentul eliberării din funcție. Doar în ipoteza magistraților efectiv pensionați, care ulterior pensionării revin în activitate, sunt aplicabile prevederile referitoare la recalcularea pensiilor. Mai mult, odată cu intrarea în vigoare a Legii nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, cu modificările și completările ulterioare (denumită în continuare *Legea nr. 263/2010*), dispozițiile Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, cu modificările și completările ulterioare (denumită în continuare *Legea nr. 19/2000*), au fost abrogate, astfel că prevederile acestei legi nu mai pot fi invocate.

14. Împotriva acestei sentințe au declarat apel intimetele, care au susținut că, în condițiile în care contestatoarea avea calitatea de pensionar, existând o decizie de admitere a cererii de pensionare, nu putea fi primită argumentația instanței de fond potrivit căreia pensia de serviciu se calculează în raport cu veniturile din ultima lună în care magistratul a fost efectiv în activitate, și nu în raport cu veniturile obținute în luna precedentă primei cereri de pensionare. Stabilirea pensiei de serviciu se face în condițiile Legii nr. 303/2004, reglementările acestui act normativ cu caracter special primând față de cele ale legii-cadru, respectiv *Legea nr. 263/2010*, sau, după caz, completându-se cu acestea.

15. Apelantele-intimate au mai arătat că, așa cum rezultă din dispozițiile art. 82 alin. (1) și art. 85 alin. (2) din *Legea nr. 303/2004*, legiuitorul a avut în vedere menținerea unui raport de echivalență dintre pensia de serviciu a unui magistrat pensionar și indemnizația unui magistrat în activitate, astfel că actualizarea pensiei de serviciu nu poate viza doar o parte dintre beneficiari, după cum acestora, individual, li s-a modificat nivelul indemnizației încasate ca judecător în activitate.

16. În consecință, în situația în care unul sau mai multe dintre elementele bazei de calcul al pensiei de serviciu (sporuri, în general), utilizate la stabilirea inițială a drepturilor de pensie, se modifică, nu există bază legală în vederea efectuării recalculării, prin actualizarea pensiei de serviciu.

17. Potrivit art. 23 din Normele metodologice de aplicare a prevederilor Legii nr. 303/2004, recalcularea pensiilor de serviciu se face la cererea persoanei îndreptățite, în condițiile art. 95 și 169 din *Legea nr. 19/2000*, anterior datei de 1 ianuarie 2011, respectiv în condițiile art. 107 din *Legea nr. 263/2010*, începând cu 1 ianuarie 2011.

18. Recalcularea pensiei de serviciu se efectuează doar prin adăugarea perioadelor de vechime în magistratură/funcție realizate după pensionare, menținându-se baza de calcul utilizată la stabilirea sau, după caz, la ultima actualizare a pensiei de serviciu, respectiv indemnizația actualizată, după caz, și sporurile avute de beneficiarul pensiei de serviciu la data pensionării.

19. În cazul magistraților care, în baza unor sentințe judecătorești, au dobândit unele drepturi salariale (în general, sporuri salariale), drepturile de pensie de serviciu se revizuiesc,

urmând ca drepturile salariale câștigate să fie incluse în baza de calcul utilizată la stabilirea inițială a pensiei de serviciu.

20. Noile drepturi se cuvin de la data stabilirii inițiale (dacă instanța nu a dispus altceva), cu respectarea termenului general de prescripție și cu condiția prezentării unor adevăruri-tip eliberate în conformitate cu Normele metodologice de aplicare a prevederilor Legii nr. 303/2004, în care să se precizeze noua bază de calcul, respectiv motivul modificării acesteia, însoțite de hotărârile judecătorești care au condus la modificarea bazei de calcul.

21. Intimata-contestatoare a depus întâmpinare prin care a solicitat respingerea apelului.

22. La termenul din 13 noiembrie 2018, instanța de apel a pus în discuția părților admisibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la aplicabilitatea dispozițiilor art. 107 alin. (3) din *Legea nr. 263/2010*, teza referitoare la recalcularea pensiei prin adăugarea veniturilor, în ceea ce privește pensiile de serviciu ale magistraților nepuse în plată.

23. Prin Încheierea pronunțată la 11 decembrie 2018, instanța de apel a considerat admisibilă sesizarea și, în temeiul dispozițiilor art. 520 alin. (2) din Codul de procedură civilă, a dispus suspendarea judecării.

IV. Motivele de admisibilitate reținute de titularul sesizării

24. Prin Încheierea pronunțată la 11 decembrie 2018, Curtea de Apel Craiova — Secția I civilă a constatat îndeplinite condițiile de admisibilitate a sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, prevăzute de dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă, pentru următoarele argumente:

— existența unei cauze aflate în curs de judecată în ultimă instanță (în speță este vorba despre un litigiu în materia asigurărilor sociale, soluționat în primă instanță de Tribunalul Dolj, împotriva sentinței fiind exercitată calea de atac a apelului, cauza nefiind susceptibilă de recurs);

— existența unei chestiuni de drept susceptibile de interpretări diferite, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei [aplicabilitatea dispozițiilor art. 107 alin. (3) din *Legea nr. 263/2010* pentru deciziile de pensie emise în temeiul dispozițiilor Legii nr. 303/2004, dar nepuse în plată, este relevantă în ceea ce privește contestația formulată împotriva refuzului de recalculare în funcție de noile venituri];

— problema de drept care face obiectul sesizării este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare;

— mecanismul pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea acestei chestiuni de drept răspunde intenției legiuitorului de a preveni practica neunitară a instanțelor de judecată în materie.

V. Punctele de vedere ale părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

25. Intimata-contestatoare a depus note de ședință prin care și-a exprimat acordul cu măsura propusă din oficiu de instanță, de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

26. Apelantele-intimate și-au exprimat punctul de vedere cu privire la aplicabilitatea dispozițiilor art. 107 alin. (3) din *Legea nr. 263/2010* referitoare la recalcularea prin adăugarea veniturilor pentru pensiile de serviciu ale magistraților nepuse în plată, considerând că o astfel de sesizare nu îndeplinește condiția de noutate, întrucât prin Decizia nr. 6.415 din 27 septembrie 2013, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal, precum și prin deciziile Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 70 din 16 octombrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 935 din 27 noiembrie

2017, și nr. 22 din 19 martie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 480 din 11 iunie 2018, s-a analizat, chiar dacă numai tangențial, posibilitatea recalculării pensiei de serviciu a magistraților, concluzia trasă fiind că pensiile de serviciu ale magistraților pot fi recalculate prin valorificarea veniturilor din ultima lună de activitate, la data eliberării din funcție prin decret, care este data la care se dobândește calitatea de pensionar, actul administrativ care produce efectul juridic al eliberării din funcție prin pensionare fiind decretul emis de Președintele României.

27. Nici după comunicarea raportului întocmit de judecătorii-raportori, în condițiile art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, și nici după comunicarea suplimentului la raport, părțile nu au formulat puncte de vedere asupra chestiunii de drept.

VI. Punctul de vedere al completului de judecată care a formulat sesizarea cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

28. Completul de judecată investit cu soluționarea apelului în Dosarul nr. 10.382/63/2017 a apreciat că dezlegarea chestiunii de drept ce face obiectul prezentei sesizări trebuie făcută în sensul constatării că dispozițiile art. 107 alin. (3) din Legea nr. 263/2010 sunt dispoziții de drept comun în materia pensiilor, care nu se aplică pensiilor stabilite potrivit Legii nr. 303/2004 și nepuse în plată.

29. Reclamanta din cauza supusă judecării își desfășoară în prezent activitatea ca judecător în cadrul Curții de Apel Craiova, în anul 2010 fiind emisă în favoarea acesteia o decizie de pensie care nu a fost pusă în plată.

30. Legea nr. 303/2004 și normele metodologice de aplicare a prevederilor acesteia stabilesc condițiile de acordare a pensiei de serviciu, modul de calcul al acesteia, precum și situațiile în care cuantumul pensiei de serviciu poate fi modificat.

31. Dispozițiile speciale reglementează două mecanisme în baza cărora pot fi modificate elementele avute în vedere la stabilirea pensiei de serviciu: actualizarea și recalcularea. Actualizarea este reglementată de dispozițiile art. 85 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 și reprezintă majorarea bazei de calcul ori de câte ori se majorează indemnizația brută lunară a unui judecător în activitate, în condiții identice de funcție, vechime și grad al instanței, cu luarea în considerare, în procent, a sporurilor intrate în baza de calcul la acordarea pensiei de serviciu, precum și a sporului de vechime. Acest mecanism nu este incident în speță.

32. Recalcularea este reglementată de dispozițiile art. 23 din Normele metodologice de aplicare a prevederilor Legii nr. 303/2004, care fac referire la prevederile art. 95 și 169 din Legea nr. 19/2000, abrogate prin Legea nr. 263/2010. Dispozițiile Legii nr. 19/2000, la care face referire art. 23 din Normele metodologice de aplicare a prevederilor Legii nr. 303/2004, vizează doar cererile de recalculare prin adăugarea stagiilor de cotizare nevalorificate la stabilirea pensiei. Dispozițiile art. 107 din Legea nr. 263/2010, care au abrogat dispozițiile menționate din Legea nr. 19/2000, prevăd posibilitatea de recalculare a pensiei atât prin adăugarea stagiilor de cotizare, cât și prin adăugarea veniturilor nevalorificate la stabilirea acesteia. Dispozițiile art. 107 alin. (3) din Legea nr. 263/2010 constituie dreptul comun în materie, reclamanta fiind beneficiara unei pensii de serviciu reglementate de dispoziții speciale. Mecanismul de recalculare a pensiilor, reglementat de legea privind sistemul unitar de pensii publice, dă expresie regulii contributivității ridicate la rang de principiu, care nu este aplicabil pensiilor de serviciu stabilite și reglementate prin legea specială.

33. Situația reclamantei este, de asemenea, specială, baza de calcul al pensiei de serviciu fiind stabilită prin art. 82 alin. (1) din Legea nr. 303/2004, în funcție de veniturile avute în ultima

lună de activitate înainte de data pensionării. Data pensionării din cuprinsul art. 82 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 este data eliberării din funcție a magistratului prin pensionare (fie data prevăzută în decretul Președintelui României, fie data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a decretului de eliberare din funcție). Astfel, decizia de pensie emisă de casa județeană de pensii pentru acordarea unei pensii de serviciu, nepusă în plată, nu conferă magistratului statutul de pensionar. Calitatea de pensionar se dobândește la data eliberării din funcție a magistratului, și nu la data stabilirii drepturilor de pensie de serviciu, aceasta putând fi recalculată prin adăugarea veniturilor nevalorificate la stabilirea prin raportare la indemnizația de încadrare brută lunară sau la salariul de bază brut lunar, după caz, și sporurile avute în ultima lună de activitate înainte de data eliberării din funcție prin pensionare.

VII. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

34. **Jurisprudența Curții de Apel Craiova** — instanța de trimitere a comunicat Sentința nr. 83 din 30 ianuarie 2014 a Tribunalului Olt — Secția I civilă, prin care cererea reclamantului-procuror a fost respinsă ca lipsită de interes, întrucât acesta se afla încă în activitate, definitivă prin Decizia nr. 2.137 din 26 mai 2014 a Curții de Apel Craiova — Secția I civilă; Sentința nr. 3.707 din 2 noiembrie 2017 a Tribunalului Dolj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale, prin care a fost luat în calcul venitul lunar brut realizat de magistrat în ultima lună de activitate, definitivă prin Decizia nr. 1.959 din 6 iulie 2018 a Curții de Apel Craiova — Secția I civilă; Sentința nr. 4.426 din 30 octombrie 2018 a Tribunalului Dolj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale, cu aceeași soluție ca în precedentă hotărâre.

Jurisprudența celorlalte instanțe din țară

35. *Curtea de Apel Bacău* a comunicat opinia majoritară a judecătorilor, în sensul că pensiile de serviciu ale magistraților nepuse în plată se recalculează. S-au atașat deciziile nr. 197 din 2 martie 2017, nr. 936 din 21 septembrie 2016 și nr. 637 din 9 iulie 2018 ale Secției I civile.

36. *Curtea de Apel Brașov* a comunicat opinia judecătorilor Secției civile, specializați în materia asigurărilor sociale, potrivit căreia magistrații care nu au fost eliberați efectiv din activitate, deci nu au pus în plată decizia de pensie obținută la îndeplinirea condițiilor prevăzute de legea specială, nu pot beneficia de recalcularea prevăzută de art. 107 alin. (3) din Legea nr. 263/2010, deoarece, potrivit dispozițiilor din Legea nr. 303/2004, magistrații beneficiază de actualizarea pensiei, legea specială derogând de la prevederile generale, în această situație, conform art. 85 alin. (2) din Legea nr. 303/2004.

37. *Curtea de Apel București* a comunicat că la nivelul instanțelor arondate s-a conturat opinia majoritară potrivit căreia dispozițiile art. 107 alin. (3) din Legea nr. 263/2010 sunt dispoziții de drept comun în materie, care nu se aplică pensiilor de serviciu stabilite potrivit Legii nr. 303/2004 și nepuse în plată. Calitatea de pensionar fiind dobândită la data eliberării din funcție a magistratului, și nu la data stabilirii drepturilor de pensie de serviciu, aceasta poate fi recalculată prin raportare la indemnizația de încadrare brută lunară sau la salariul de bază brut lunar și, după caz, și sporurile avute în ultima lună de activitate, înainte de eliberarea din funcție prin pensionare.

În acest sens au formulat puncte de vedere Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale a Curții de Apel București, Tribunalul Giurgiu, Tribunalul Ialomița și Tribunalul Teleorman.

S-au atașat Sentința nr. 851 din 25 august 2015, Încheierea din 15 septembrie 2015, Sentința nr. 1.191 din 17 septembrie 2015 ale Tribunalului Teleorman — Secția conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal și Decizia

nr. 2.968 din 2 iunie 2016 a Curții de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale.

38. *Curtea de Apel Galați* a comunicat opinia majoritară a judecătorilor Secției I civile a Tribunalului Galați, în sensul că pensia de serviciu, fiind asimilată unei pensii pentru limită de vârstă, poate fi recalculată prin adăugarea stagiului suplimentar în specialitate realizat de magistrat după stabilirea inițială a drepturilor de pensie, noul quantum fiind stabilit prin utilizarea indemnizației de încadrare din luna anterioară recalculării. Stagiul în specialitate efectuat de un magistrat reprezintă atât un stagiul de cotizare pentru pensia contributivă, cât și un stagiul necesar pentru acordarea pensiei de serviciu. Pensia de serviciu are un algoritm de calcul care ține cont de stagiul în specialitate realizat de magistrat, vechimea în magistratură, precum și de indemnizația de încadrare brută lunară sau de salariul de bază brut lunar, după caz. La recalcularea pensiei de serviciu, baza de calcul este reprezentată de indemnizația de încadrare brută lunară sau salariul de bază brut lunar, după caz, și sporurile avute în ultima lună de activitate înainte de data cererii de recalculare. S-a atașat Sentința nr. 715 din 21 iunie 2017 a Tribunalului Galați — Secția I civilă, definitivă prin Decizia nr. 531 din 12 octombrie 2017 a Curții de Apel Galați — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale, prin care s-a admis recursul, a fost schimbată sentința și a fost respinsă acțiunea ca rămasă fără obiect.

39. *Curtea de Apel Iași* a comunicat opinia Tribunalului Iași — Secția I civilă, care a apreciat că situația din speță este una atipică, deoarece se solicită interpretarea și aplicarea dreptului la o situație ipotetică, virtuală, acesta fiind cazul reactualizării unei pensii nepuse în plată. Nu se poate vorbi despre păstrarea unui drept, deoarece, indiferent de conținutul deciziei de pensie nepuse în plată, abia la momentul eliberării din funcție a magistratului se va emite prima decizie de pensionare. Pentru aceste motive s-a considerat că dispozițiile art. 107 alin. (3) din Legea nr. 263/2010 nu sunt aplicabile pensiilor de serviciu ale magistraților nepuse în plată.

S-a atașat Decizia nr. 875 din 7 decembrie 2016 a Curții de Apel Iași — Secția litigiilor de muncă și asigurări sociale.

40. *Curtea de Apel Ploiești* a comunicat opinia majoritară a judecătorilor Tribunalului Dâmbovița — Secția I civilă, potrivit căreia dispozițiile art. 107 alin. (3) din Legea nr. 263/2010 sunt dispoziții de drept comun, care nu se aplică pensiilor stabilite potrivit Legii nr. 303/2004 și nepuse în plată.

41. *Curtea de Apel Târgu Mureș* a comunicat opinia de principiu a judecătorilor, potrivit căreia pensia de serviciu, fiind similară unei pensii pentru limită de vârstă, poate fi recalculată prin adăugarea stagiului suplimentar în specialitate realizat de magistrat după stabilirea inițială a drepturilor la pensie. În susținerea acestei opinii au fost atașate deciziile nr. 57/A din 8 februarie 2018 și nr. 444/A din 21 noiembrie 2017 ale Curții de Apel Târgu Mureș — Secția I civilă.

42. Celelalte curți de apel nu au identificat practică judiciară în materie și nici nu au exprimat opinii teoretice.

43. Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil nu se verifică, în prezent, practică judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii în problema de drept ce formează obiectul sesizării.

VIII. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție și a Curții Constituționale

44. Prin *Decizia nr. 70 din 16 octombrie 2017*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 935 din 27 noiembrie 2017, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a admis sesizarea formulată

de Curtea de Apel Constanța — Secția I civilă, în Dosarul nr. 5.412/118/2016, privind pronunțarea unei hotărâri prealabile, stabilind că, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 82 alin. (4) din Legea nr. 303/2004, care prevăd majorarea pensiei de serviciu cu 1% din baza de calcul prevăzută de alin. (1) pentru fiecare an care depășește vechimea în magistratură, aceste dispoziții nu se aplică și în considerarea perioadei în care titularul pensiei de serviciu a exercitat profesia de avocat după data eliberării din funcție și obținerea pensiei de serviciu și nu pot reprezenta temei al recalculării acestei pensii, potrivit art. 23 din Normele metodologice de aplicare a prevederilor Legii nr. 303/2004, raportat la art. 107 alin. (4) și (5) din Legea nr. 263/2010.

În considerentele acestei hotărâri, Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut că, din perspectiva interpretării literale a dispozițiilor art. 82 din Legea nr. 303/2004, se poate observa că atât alin. (1), cât și alin. (4) fac explicită referirea, când fixează quantumul și modul de calcul al pensiei de serviciu, la venitul avut la data pensionării magistratului din această funcție.

Similar, criteriile de majorare a pensiei de serviciu privesc quantumul pensiei la momentul stabilirii, în considerarea activităților generatoare de vechime valorificabilă pentru pensia de serviciu, precum și un mod de calcul specific, atât în raport cu valoarea majorării quantumului pensiei — de 1% pentru fiecare an care depășește vechimea de 25 de ani —, cât și prin circumstanțierea activităților care pot fi luate în calcul pentru asemenea operațiuni. Acest mecanism intră în funcțiune doar când are loc pensionarea titularului unei pensii de serviciu.

Mecanismul de majorare a pensiilor de serviciu ale magistraților, reglementat de art. 82 alin. (4) din Legea nr. 303/2004, este distinct de cel al recalculării pensiei, conform art. 23 din Normele metodologice de aplicare a prevederilor Legii nr. 303/2004, raportat la art. 107 alin. (4) și (5) din Legea nr. 263/2010.

Mecanismul de recalculare a pensiilor, reglementat de legea privind sistemul unitar de pensii publice, dă expresie regulii contributivității ridicate la rang de principiu, care nu este aplicabilă majorării pensiilor de serviciu stabilite și reglementate prin legea specială. Plata contribuțiilor pensionarului reîncadrat, care achită contribuții de asigurări sociale, nu activează mecanismul de majorare a pensiilor, care va fi operant efectiv la data pensionării celui care are calitatea profesională cerută de lege, fără a fi posibilă aplicarea sa, prin analogie, altor situații.

Întrucât pensia de serviciu are la bază un concept diferit ca funcțiune, este justificată intenția legiuitorului de a delimita normativ modul de stabilire a acesteia atât din perspectiva calculului, cât și din cea a momentului la care poate fi stabilită.

45. De asemenea, prin *Decizia nr. 22 din 19 martie 2018*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 480 din 11 iunie 2018, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a respins, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale privind pronunțarea unei hotărâri prealabile cu privire la interpretarea dispozițiilor art. 82 alin. (1) din Legea nr. 303/2004, în sensul de a se stabili dacă data pensionării reprezintă data eliberării din funcție prin pensionare ori data stabilirii drepturilor de pensie prin decizia privind acordarea pensiei de serviciu în baza art. 82 din Legea nr. 303/2004.

Pentru a pronunța această soluție, instanța supremă a reținut că problema de drept ce face obiectul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile a mai fost anterior dedusă judecării pe rolul instanțelor naționale de la toate nivelurile, existând hotărâri judecătorești pronunțate încă din anul 2012.

Astfel, instanțele judecătorești au fost investite cu soluționarea unor cereri de chemare în judecată cu un obiect identic cu cel al cauzei înregistrate pe rolul instanței de trimitere, precum și cu un obiect diferit de cel al acestei cauze, dar în contextul soluționării acestor cereri s-a ridicat, în mod unanim, problema interpretării sintagmei „data pensionării” din cuprinsul art. 82 alin. (1) din Legea nr. 303/2004.

În acest sens s-a considerat că prezintă relevanță *Decizia nr. 6.415 din 27 septembrie 2013*, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal, prin care s-a analizat care este data eliberării din funcție, prin pensionare, în cazul judecătorilor și procurorilor, statuându-se că din interpretarea dispozițiilor art. 65 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 303/2004, norme speciale ce exclud incidența normelor de drept comun cuprinse în Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, rezultă că actul administrativ care produce efectul juridic al eliberării din funcție prin pensionare este decretul Președintelui României.

De asemenea, s-a reținut că jurisprudența, în aplicarea textului art. 82 alin. (1) din Legea nr. 303/2004, este conturată, astfel că nu mai este vorba despre o chestiune de drept nouă. Toate instanțele de judecată, cu două excepții, au exprimat opinia potrivit căreia data pensionării este data eliberării din funcție prin pensionare. Și argumentarea soluțiilor pronunțate a fost unanimă, în sensul că decizia privind acordarea pensiei de serviciu emisă de casele teritoriale de pensii nu produce efecte juridice în lipsa unei hotărâri a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii de propunere a eliberării din funcție prin pensionare a magistratului. Plenul Consiliului Superior al Magistraturii verifică dacă magistratul îndeplinește condițiile pentru a beneficia de pensie de serviciu și, în caz afirmativ, propune Președintelui României eliberarea din funcție prin pensionare.

Așadar, practica instanțelor este aproape unanimă în a aprecia că sintagma „data pensionării” din cuprinsul art. 82 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 trebuie interpretată în sensul că aceasta este data eliberării din funcție a magistratului prin pensionare, respectiv data prevăzută în decretul Președintelui României ca fiind cea a eliberării din funcție sau, în cazul lipsei unei astfel de date, data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a decretului Președintelui României de eliberare din funcție, ceea ce determină pierderea caracterului de noutate a chestiunii de drept supuse analizei.

46. În urma verificărilor efectuate s-a constatat că instanța de contencios constituțional nu s-a pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor art. 107 alin. (3) din Legea nr. 263/2010, a căror interpretare se solicită prin sesizarea examinată în cauza de față. La data pronunțării prezentei decizii, pe rolul Curții Constituționale se află două dosare în faza de raport, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a acestor dispoziții legale.

IX. Raportul asupra chestiunii de drept

47. Prin raportul și suplimentul de raport întocmite, conform art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă, judecătorii-raportori au apreciat că nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate a sesizării, prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, în sensul că nu este îndeplinită cerința privind ivirea unei chestiuni de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată.

X. Înalta Curte de Casație și Justiție

48. Examinând sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, raportul întocmit de judecătorii-raportori și chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, constată următoarele:

Asupra admisibilității sesizării

49. Potrivit dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă: *„Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.”*

50. Prin această reglementare au fost instituite o serie de condiții de admisibilitate pentru declanșarea procedurii de sesizare în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, condiții care trebuie să fie întrunite în mod cumulativ, după cum urmează:

- existența unei cauze aflate în curs de judecată;
- instanța care sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție să judece cauza în ultimă instanță;
- cauza care face obiectul judecății să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit să soluționeze cauza;
- ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată;
- chestiunea de drept a cărei lămurire se solicită să fie nouă;
- chestiunea de drept să nu fi făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

51. Primele trei condiții prevăzute de legiuitor pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile sunt îndeplinite, întrucât litigiul în legătură cu care s-a formulat sesizarea este în curs de judecată la curtea de apel, instanța investită cu soluționarea apelului urmează să judece cauza în ultimă instanță, potrivit dispozițiilor art. 153—156 din Legea nr. 263/2010, cauza ce face obiectul judecății aflându-se în competența legală a unui complet de judecată al Curții de Apel Craiova, titulara sesizării.

52. De asemenea, sunt realizate și cerințele referitoare la noutatea chestiunii de drept a cărei lămurire se cere și lipsa statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție asupra chestiunii de drept invocate, aceasta neformând nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

53. În privința condiției de admisibilitate privind ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată, se reține că Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a arătat în jurisprudența sa că: „art. 519 din Codul de procedură civilă nu definește noțiunea de «chestiune de drept». În doctrină, s-a arătat însă că, pentru a fi vorba de o problemă de drept reală, trebuie ca norma de drept disputată să fie îndoielnică, imperfectă, lacunară sau neclară. Chestiunea de drept supusă dezbaterii trebuie să fie una veritabilă, legată de posibilitatea de a interpreta diferit un text de lege, fie din cauză că acest text este incomplet, fie pentru că nu este corelat cu alte dispoziții legale, fie pentru că se pune problema că nu ar mai fi în vigoare.” (Decizia nr. 16 din 23 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 779 din 5 octombrie 2016).

54. Deopotrivă, Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat că admisibilitatea procedurii hotărârii prealabile este condiționată de împlinirea ca interpretarea pe care o va da instanța

supremă să producă consecințe juridice de natură să determine soluționarea pe fond a cauzei.

55. Chestiunea de drept care face obiectul sesizării în Dosarul nr. 10.382/63/2017 al Curții de Apel Craiova are următoarea formulare:

„Aplicabilitatea dispozițiilor art. 107 alin. (3) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, cu modificările și completările ulterioare, teza referitoare la recalcularea pensiei prin adăugarea veniturilor, în ceea ce privește pensiile de serviciu ale magistraților nepuse în plată.”

56. Din punctul de vedere exprimat de instanța de trimitere cu privire la îndeplinirea acestei condiții de admisibilitate rezultă că s-a considerat că de lămurirea chestiunii de drept mai sus enunțate ar depinde soluționarea pe fond a apelului dedus judecătii, argumentul fiind acela că reclamanta, care își desfășoară activitatea ca judecător, a solicitat obligarea apelantei la a emite o decizie de recalculare a pensiei sale de serviciu nepuse în plată, prin adăugarea veniturilor nevalorificate la stabilirea acesteia, în baza art. 107 alin. (3) din Legea nr. 263/2010.

57. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept observă însă că prin contestația dedusă judecătii în Dosarul nr. 10382/63/2017 al Tribunalului Dolj contestatoarea a solicitat instanței anularea Deciziei nr. xxxxxx din 25 mai 2017, emisă de intimata Casa Județeană de Pensii Dolj, și stabilirea pensiei cuvenite în mod legal, conform dispozițiilor art. 82 alin. (1) și (2) din Legea nr. 303/2004, arătând că, prin decizia contestată, intimata i-a calculat pensia de serviciu prin luarea în considerare a venitului salarial realizat în luna iunie 2010, la momentul emiterii primei decizii de pensionare, care nu a fost pusă în plată niciodată. Conform susținerilor contestatoarei, care are funcția de judecător la Curtea de Apel Craiova, la stabilirea pensiei de serviciu trebuia aplicat art. 82 din Legea nr. 303/2004, care prevede că baza de calcul al pensiei de serviciu pentru magistrați este reprezentată de indemnizația de încadrare brută lunară și sporurile obținute în ultima lună înainte de data pensionării, astfel că în mod nelegal intimata Casa Județeană de Pensii Dolj a avut în vedere veniturile din luna iunie 2010.

63. În considerarea argumentelor expuse, nefiind întrunite condițiile de admisibilitate prevăzute de dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă, sesizarea va fi respinsă ca inadmisibilă.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea privind pronunțarea unei hotărâri prealabile formulată de Curtea de Apel Craiova — Secția I civilă, în Dosarul nr. 10.382/63/2017, cu privire la următoarea problemă de drept: *„aplicabilitatea dispozițiilor art. 107 alin. (3) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, cu modificările și completările ulterioare, teza referitoare la recalcularea pensiei prin adăugarea veniturilor, în ceea ce privește pensiile de serviciu ale magistraților nepuse în plată”.*

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 3 iunie 2019.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

GABRIELA ELENA BOGASIU

Magistrat-asistent,

Elena Adriana Stamatescu

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2019 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2019 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

